

MARISKA OVERMAN

NOORDER LIGHT

Vier mensen zoeken
een slachtoffer. Iemand
moet dood. Dat hebben
ze afgesproken.

DE CRIME COMPAGNIE

DAG 1

22 februari 2020

Zaterdag

NOORWEGEN

Noorwegen is het meest westelijke land van Scandinavië en is een van de dunst bevolkte landen van Europa. Ruim 5 miljoen mensen wonen op een oppervlak van iets meer dan 385.000 vierkante kilometer. De bevolkingsdichtheid (exclusief het onder Noorwegen vallende Spitsbergen) is 16 inwoners per vierkante kilometer. Ter vergelijking: in Nederland is dat 421 inwoners per vierkante kilometer.

De kustlijn van ruim 25.000 kilometer omvat vele eilanden en fjorden. Noorse Vikingen teisterden in de vroege middeleeuwen landen als Engeland met hun plundertochten. Het noordelijke deel van Noorwegen is in trek bij walvisspotters en vogelliefhebbers, en het staat natuurlijk bekend om het befaamde noorderlicht.

1

Ik trok de muts ver over mijn oren en wierp een blik opzij naar mijn koffer. Gevoerde broeken, thermokleding, sokken van merinowol en waterdichte schoenen die minimaal min twintig graden aankunnen; ik was voorbereid. Ik had me uiterst nauwkeurig ingelezen. Iemand die een reis maakt, zoekt informatie. Over temperatuur. Over de omgeving. Over de zeilboot waarmee je vaart. Heel normaal.

Was ik nerveus? Niet eens, gek genoeg. Of misschien een heel klein beetje. Maar dat was vooral omdat ik me daar op die kade realiseerde dat ik de echte namen van de anderen niet kende. Al die tijd hadden we elkaar alleen bij de naam die we online gebruikten genoemd. Dat ging nu veranderen.

Mijn naam is Noor, overigens. Het is prettig om te weten wie dit vertelt. Noor is mijn echte naam, niet mijn onlinenaam. Noor is een afkorting van Nora, en dat is een afkorting van Eleonora. Die naam staat in mijn paspoort. Een naam die in het Grieks ‘medelijden’ betekent. In het Arabisch ‘God is mijn licht’. Maar ik geloof niet in God. Wie er ooit begon met de afkorting ‘Noor’ weet ik niet. Ik hoop soms weer Eleonora genoemd te worden, het klinkt zo... gracieus. Noor is een afkorting van een afkorting, ik vind dat naarmate ik ouder word steeds onprettiger. Voor wat ik wil vertellen, is dit niet relevant, trouwens. Alhoewel soms dingen niet relevant lijken, maar het later wel blijken te zijn.

De kade was vrij smal. Verderop stonden wat mensen in heel dikke jassen te praten, ze leken wel in dekens gerold. Misschien medepassagiers? Stond een van hen erbij? De kou drong niet

door mijn jas, toch rilde ik. In gedachten begon ik te tellen. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Mijn ademhaling vertraagde. Ik concentreerde me op de condenswolkjes die in een regelmatige cadans uit mijn mond ontsnapten. Over twee uur vertrok de boot. Of moest ik schip zeggen? Ik wist het niet. Ik had net zo weinig zeebenen als een boer uit de Oekraïne.

Het zeilschip – ik leerde later dat het een schip was, geen boot, al weet ik nog steeds niet precies wat het verschil is – bood ruimte voor twintig passagiers. Twintig mensen, verdeeld over tien tweepersoonshutten. Ik wist vooraf niet bij wie ik ingedeeld werd, alleen maar dat het iemand van hetzelfde geslacht zou zijn. Het aantal van twintig was exclusief de bemanning, die bestond uit een kapitein, een expeditieleider en twee bemanningsleden. Twintig personen. Wij waren met vier. Zestien personen over. Als iedereen kwam opdagen. Daar twijfelde ik nog aan, daar op die kade.

Ik aarzelde ook om aan boord te gaan. Ik kon nog terug. Ik kon nog omdraaien, het vliegtuig pakken en doen alsof het allemaal een wilde droom was geweest. Maar ik stapte aan boord.

Ik was nog nooit op een zeilschip geweest, en toch was het precies zoals ik verwachtte. Veel donker glanzend hout. Een prachtig stuurwiel. Een schoolvoorbeeld van een historische tweemastschoener. Een schip uit 1910, zesenvertig meter lang, en perfect voor varen rond de fjorden. Dat hoorde ik later aan boord van een medepassagier. Lukas heette hij. Ik heb alle namen onthouden.

Het was niet moeilijk te zien. Een blik die net iets langer bleef hangen. Zoekend. Ogen die nauwelijks merkbaar samenknepen, ogen die tuurden. Als je van niets wist, zag je het niet. Maar ik wist het wel. Ik zocht ook.

De eerste die ik herkende zonder haar gezicht ooit eerder gezien te hebben was Wolf³³. Ze leek in geen enkel opzicht op de vrouw die ik me voorgesteld had. Ik zag het aan de manier waarop ze naar me keek. Net iets langer dan gebruikelijk bij een onbekende. Een flits van herkenning, zoals dat in boeken genoemd wordt. Er flitste niets, ook niet in haar ogen, maar ik wist het simpelweg: die vrouw is Wolf. Ze stond met een bordeauxrode rugzak op de kade. Met haar was het middel er ook. Flarden van paniek verdrongen de opluchting daarover.

Straks, als ik alles verteld heb, denk je misschien: hoe kun je doen wat je deed terwijl je niet eens de echte namen van die mensen kende? Hoe wist je dat de anderen te vertrouwen waren? Dat wist ik niet, niet zeker. Toch vertrouwde ik erop, in ieder geval voldoende om aan boord te gaan. Over 'hoe kon je doen wat je deed' hoop ik je wel uitsluitel te kunnen geven. Er was overigens een goede reden om zo min mogelijk van elkaar te weten: het bemoeilijkte het risico op verraad. Hoe moet je iemand verraden als je enkel een voornaam weet? Het kan misschien als je echt zou willen, maar het maakt het er niet makkelijker op. Echte namen zeggen overigens niets over intenties en vertrouwen, dat is een grove misvatting.

Er hing een specifieke geur om Wolf heen. Een parfum dat

ik niet kende, maar dat wel aangenaam rook. Een beetje zwaar, maar niet té. Ze droeg geen make-up. Dat was ook niet nodig. ‘*You are a natural beauty, unaffected,*’ zong Prince ooit. Dat was Wolf. Lange, donkere haren waren samengebonden in een volle staart. Ogen al even donker. Lippen die niet vol waren, maar ook niet dun. Ontspannen. Ze oogde ontspannen.

‘Hoi, ik ben Katja,’ zei ze in het Engels met een nauwelijks hoorbaar accent. Ze stak een gehandschoende hand uit. Ik nam hem aan. ‘Noor.’ Ze glimlachte. ‘Heb je er zin in?’ Een hoofdknik naar de boot, o nee, het schip, dat zacht schommelde op de beweging van het water.

‘Ik heb er zin in,’ antwoordde ik. Dat was niet gelogen. Ik had er echt zin in.

‘Mooi, ik ook.’

Wolf³³, ik kort het af tot Wolf, deed echt een beetje denken aan een wolf, al kon ik niet precies duiden waarom. Een roedeldier dat ofwel volgt, ofwel leidt. Ik moest nog uitvinden welke van die twee opties het was.

FORUM NOVEMBER 2017

WOLF33

Ik lees veel, maar enkel literatuur

EL.BOOKS7

Ik ook. Favoriet?

WOLF33

Mitchell. Houellebecq. Frantzen. Mantel. Russo. Jij?

EL.BOOKS7

Ook. Plus Wieringa en Boogers, maar dat zijn Nederlandse schrijvers, die ken je niet. En Proust. En Austen. En, ach, veel meer. Heb je een absolute favoriet?

WOLF33

Poeh. Daar moet ik over nadenken

EL.BOOKS7

Er is veel moois

MAGNUS

Leest niemand hier de oude Russen?

WOLF33

Jawel. En jij bent?

MAGNUS

Magnus

WOLF33

O ja. Ik heet ook echt Wolf33

MAGNUS

Waarom zou je een valse naam opgeven?

EL.BOOKS7

Lol. Dus je denkt dat ik El.books7 heet?

MAGNUS

Nee. Maar stel dat je Lisa heet. Dan weet ik nog steeds niets over je als je die naam echt zou gebruiken. Namen zeggen niets

WOLF33

De naam die je krijgt zegt niets. De naam die je kiest zegt alles